

Nu ville Evas make, Bror von Blixen, att de två skulle bosätta sig i Afrika. Men hos Eva växte fortfarande rastlösheten och äventyrlusten. Hon var inte redo. Först måste hon uppfylla sin dröm, att ensam köra Sidenvägen, hela vägen till Peking. Den 3 juni 1937 lämnade Eva Sverige för en resa där hon skulle riskera livet och där hon i perioder skulle tvingas klara sig utan vatten och mat. Hon reste söderut genom Belgien, Tyskland, Polen, Rumänien, Turkiet, Syrien, Iran och Afghanistan. Resan var som en mardröm, det var 50 grader varmt och Eva var svårt febersjuk. När hon kom till Calcutta i Indien, mädde hon ännu sämre och lades in på sjukhus. Under tiden hade man stängt Sidenvägen. Den politiska situationen gjorde det omöjligt att fortsätta. Eva bestämde sig för att påbörja sin resa hem, fortfarande sjuk och svag. Pengarna började ta slut och hon var tvungen att välja om hon skulle köpa bensin eller mat. Hon valde bensin och gick ner tolv kilo i vikt.

För att få ihop mer pengar till den fortsatta resan ingick hon ett nytt vad – den här gången med en engelsman: hon skulle ta sig snabbare med bil från Calcutta till England än vad han gjorde med båt. För att vinna vadet körde hon hårdare och snabbare än hon brukade. I mars, 1938, kom hon till Bagdad i Irak. Då hade hon varit på resande fot i nio månader. En natt körde hon tillbaka till Bagdad efter en middag utanför staden. I bilen satt även en brittisk dam som Eva hade lärt känna under kvällen. Det var mörkt, vägarna var dåliga och Eva körde snabbt som vanligt. Hon missade en kurva och bilen voltade. Eva hamnade under bilen, bröt nacken och dog omedelbart. Den brittiska damen, som hade överlevt kraschen, skickade telegram till Bror von Blixen. Men telegrammet kom aldrig fram. Först ett par månader senare, när von Blixen kom tillbaka från en safari, fick han meddelandet att hans fru var död. Djupt olycklig lämnade han Afrika efter 25 år.

Den 22 april 1938 begravdes Eva Dickson i Stockholm, 33 år gammal.

## Kapitel 13

### 3 F

Kattis: Alltså, gud, vilken pinsam jul det var! Fatta! Morsan var tomte istället för farsan.

Mia: Men ... Varför då?

Kattis: Alltså, farsan var typ sjuk och min brorsa typ vägrade. Så min morsa fick ta på sig tomtedräkten och sedan kom hon in och mina småkusiner fattade typ ingenting. Morsan ba: Finns det några snälla barn här? med värsta basrösten. Jag började typ asgarva.

Matte: Å, snacka inte om tomten. Jag skulle vara tomte hos grannarna och hade liksom förberett mig asmycket. Hade till och med gjort ett hemgjort tomteskägg av bomull, typ skitsnyggt. Så jag ringer på hos grannarna och går in och kör värsta tomteskrattet ... ho ho ho ... Alltså, jag såg typ ingenting, för skägget ... och masken. Jag ba: Har ni varit snälla i år? De ba: öhhh. Det var inga barn där alls, bara en massa bara en massa gamlingar.

Mia: Var var ungarna, då?

Matte: Jag hade typ gått till fel granne. Ja ba: Sorry! och stack därifrån och sedan gick jag till de riktiga grannarna ...

Kattis: Mia, var inte du typ Lucia, eller nåt?

Mia: Visst, värsta Luciabrasan. Allt gick skitbra i början, men det var så jäkla jobbigt att stå stilla. Jag rörde lite på mig och ... jag kände plötsligt att det var asvarmt på huvudet. Alla skrek och musikläraren kom så här med

värsta vattenhinken och hällde över mig. Håret hade typ börjat brinna. Jag ba: Tack så mycket, helt blöt, fy fan. Luciatåget tog slut där ...

Kattis: Alltså jag gillar inte Lucia och sånt där ... I påskas fick min mamma värsta sjuka idén. Ni vet ju hur hon är när hon har bestämt sig för nåt, liksom.

Mia: Jo, hon typ ba: Nu är det så här ... Alla andra ba: Visst chefen ...

Kattis: Fatta, att hon tvingade hela familjen att klä ut sig till påskkärringar ... farsan också. Han ba: Vad ska jag ha på mig. Morsan ba: Öh. Jag har några mammaklänningar på vinden. Jag och min brorsa ba: Hjäälpl!! Brorsan var ju lagom glad. Sedan skulle vi så här åka runt till alla morsans vänner och önska glad påsk. Alla ba: Å gud vad gulliga ni är! Kul för dem i alla fall. Shit vad pinsamt det var! Jag ba: Jag vill döööö. Morsan ba: Det är kul!!!!

## Kapitel 14

### 3 G

Märta: Ja, det är Märta.

Gittan: Ja, hej, det här var Gittan Wetterstrand, jag som hyr ert sommarställe.

Märta: Ja, hej hej. Har ni det bra?

Gittan: Jodå, det är ju ett jättefint ställe och så, men det finns några saker som inte är så bra.

Märta: Jaså, vad kan det vara?

Gittan: Jo, till exempel tycker jag att kranvattnet inte smakar så bra.

Märta: Nähä, det var tråkigt att höra. Men det är i alla fall inget fel på vattenkvalitén. Det har vi testat nu i vår. Ni kan ju prova att ställa in en kanna vatten i kylen över natten så kanske det smakar bättre.

Gittan: Ja, vi får väl prova det. Sedan var det en sak till med vattnet.

Märta: (lite trött nu) Jaha, vadå?

Gittan: Varmvattnet tar slut väldigt snabbt har vi märkt. Jag brukar duscha först på morgonen och sedan, när det är min mans tur, är vattnet iskallt.

Märta: Men, det sa vi ju innan ni flyttade in, att man måste spara på varmvattnet eftersom varmvattenberedaren inte är så stor. Men om man är snabb när man duschar och stänger av vattnet medan man schamponerar sig till exempel, brukar varmvattnet räcka till åtminstone tre – fyra duschar.

Gittan: Det var konstigt. Nu får min man duscha i iskallt vatten varje morgon.

Märta: (försöker låta vänlig) Mmm, men om du tar en kort dusch lovar jag att varmvattnet räcker till din man också. (Försöker avsluta samtalet) Okej, men då får jag hoppas att allt blir bra nu den sista veckan

Gittan: Det var några andra saker också. Jag såg en mus springa in under huset i går.

Märta: (börjar bli irriterad) Nu är det ju så att vår sommarstuga ligger i skogen och då får man räkna med att det finns möss och andra djur vid huset. Har ni sett någon mus inomhus?

Gittan: Nej, nej. Men det känns ändå obehagligt att veta att det skulle kunna komma in möss i huset.

Märta: Jag tror inte att du behöver oroa dig. Vi har lagt ut rättgift och dessutom brukar grannens katt ta hand om mössen.

Gittan: Just det, katten, ja ... Den ...